

Posláni k službě i radosti (Sk 1, 9-11) - neděle po Nanebevstoupení Páně

I. Svátek Nanebevstoupení?

Milé sestry, milí bratři,

smysl svátku nanebevstoupení nám možná zůstává poněkud zastřen. Co vlastně máme dnes slavit? Úplný škarohlíd by ještě mohl namítnout - no dnes už nic, nanebevstoupení bylo přece ve čtvrtek, to jenom my jsme jeho slavení posunuli až na následující neděli ...

Ale na tom koneckonců až tolik nezáleží - jestli ve čtvrtek nebo v neděli, podobně si oslavy *Nanebevstoupení* přeložili asi ve většině sborů naší církve. Otázkou však zůstává - co vlastně slavit?

Že Ježíš byl vzat do nebe? A není to spíš důvod k smutku? To, že tu s námi už není, že se nemůžeme těšit z jeho fyzické přítomnosti?

II. Svatá doba ...

Nejspíš s podobnými rozpaky hleděli z Olivové hory vzhůru k nebesům i Ježíšovy učedníci. Jejich Pán byl od nich vzat. Usilovně zírali směrem k nebi, ale svého Mistra a Učitele již nespatriili, oblak jim výhled k onomu podivuhodnému výjevu zastřel ...

Apoštolové měli za sebou právě 40 dní - dost možná těch nejskvělejších 40 dní v jejich životě. Ježíš byl vzkříšen - a po dobu oněch 40 dnů zůstával s nimi! Kázal jim, učil je, stoloval uprostřed nich. Byl to čas přímé Boží přítomnosti mezi nimi. Vskutku svatá doba!

Možná právě to závidíme apoštolům nejvíc - to setkávání se vzkříšeným takto přímo, tváří v tvář, na vlastní oči. I my bychom si nejspíš přáli, aby nám byl Ježíš stále a „doopravdy“ fyzicky přítomen. Aby tu nebyla jenom církev, farář a staršovstvo; jenom kostelní obraz - ale skutečný Ježíš. Živý, přítomný a žehnající.

Jak by potom bylo všechno jiné, než je dnes! To by se chodilo do kostela i na sborové brigády. To by se kázalo! To by se věřilo! To bychom mohli žít, pracovat i slavit prosti veškerých pochybností. A kdyby přece nějaké přišli - hravě by je rozptýlil, nikoliv unavený farář, nebo nepřítomní presbyteři, ale sám náš Pán a Bůh mezi námi!

III. Zírání k nebi a nebíčkům ...

Jenže je to právě už realismus biblických textů, co nás vrací zpátky na zem. Ano, vzkříšený Ježíš byl své církvi, svým apoštolům přítomen. Potkávali se s ním na cestě, v kostele, u stolu, na rybách a leckde jinde. Na druhou stranu je třeba říci - málokdy ho přítom hned poznali. *Něco, jako by jim v tom bránilo.* Musel to být stejně sám Ježíš, kdo se jim znova a znova dával poznat.

Po 40 dní - až do toho okamžiku, než byl od nich vzat a oblak jim ho zastřel. Poté už jen marně zírali k nebesům...

Z jejich vyzírání je vytrhli dva muži - andělé – se zvláštní otázkou: **„Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi.“**

Zvláštní otázka. A také zvláštní obraz, který se nám svědkům - posluchačům na Olivové hoře naskytnul.

Na jedné straně – muži z Galileje. Vesměs vesničani. Chlapi z praxe. Rybáři. Lidé nesmírně praktičtí a zruční, umějící házet i rozplétat sítě. A vedle nich - muži

v bílých rouších. Dva andělé. Světelní. Průsvitní. Nebešťané. A přesto jsou to právě oni, nebeští, kdo stojí pevnýma nohama na zemi a probouzí zkoprnělou církev.

Církev zírající do nebe... To byl - a částečně snad ještě i je - typický obraz církve zde ve světě. A také častý důvod k její kritice. Církev, která se jen modlí a káže o nebi či pekle, ale přitom zapomíná na přítomnost, na lidi v opravdových problémech, na člověka v bídě a ponížení.

(Nejen) marxistická kritika církve byla (a je) v tomto ohledu oprávněná. Tak leckdy opravdu církev vypadá - raději zírající k nebi, než aby řešila skutečné problémy člověka a světa.

Ovšem my se jako křesťané nemusíme bát tuto marxistickou kritiku přijmout a ještě ji směle rozšířit. Ono hledění k nebesům nemusí být totiž vždy jen směrem vzhůru Často hledíme tam, kde sami nebe vidíme. Třeba zpátky do své minulosti, kde hledáme onen ztracený církevní ráj. Zjihle si prohlížíme černobílé konfirmační fotografie, vzpomínáme na plné kostely, idealizujeme si zápasy a boje svých předků, abychom již nemuseli podstupovat nové. Vzpomínáme na ráj - který ovšem nikdy nebyl; stačí si třeba jen pročíst zápisy ze starých staršovstev, abychom pochopili, že i tehdy to bylo vlastně docela podobné jako dnes.

Civění do minulosti je ovšem jen jednou z forem zahledění se do sebe. Církev hledající nebe uvnitř sebe sama - zapletena do nekonečných diskusí na konventech a synodech, řešící stále jen vlastní problémy, řečnící jen sobě srozumitelným argotem - to je ono úpěnlivé zírání k nebíčku, přičemž skutečná nebesa nám zůstávají zastřena oblakem ...

IV. Zpátky na zem!

A z tohoto zírání nás vytrhují právě až andělé. Neříkají ovšem nic nového, jen připomínají apoštolům Ježíšovo slovo. Proč hledíte k nebi? Vraťte se do práce! Do služby! Vaše pole ovšem není jen tento kostelík, který dobře znáte, jenom tato vaše modlitebna - ale celý svět. Jemu máme dosvědčovat pravdu evangelia, právě tam, ve světě, máme Ježíši hledat nové učedníky, přivádět je k slyšení Božího slova, křtít je a tvořit s nimi jedno společenství ...

Andělská řeč nás tak vytrhuje nejenom z bezduchého civění, ale i ze sebelítosti. Nemáme litovat, že mezi námi už není Ježíš přítomen. Vždyť přece sami neseme jeho jméno, my máme být jeho svědky po celé zemi, všude tam, kam vkročíme, kde jsme, kde pracujeme a žijeme.

To je ovšem velký závazek a úkol, protože ani svět – podobně jako apoštolové - nemůže dohlédnout až k Ježíši na nebesích. Ale zase dobře vidí nás - jeho učedníky, nositele jeho jména. A tedy podle nás posuzuje i jeho.

Často kriticky - samozřejmě. Lidé ze světa, lidé mimo církev (nebo z jejich okrajů) na nás často hledí skrze prsty. Říkají si – to jsou ti Kristovy? A tak to žijí? Tak to nejspíš ani s jejich učením a vírou nebude všechno v pořádku!

Leckdy jsou to samozřejmě výmluvy, omluvy proto, proč mezi nás sami nepřijdou - Ale přesto musíme jejich slova vzít vážně. Neboť může nastat i opačná situace - když naopak náš opravdový život přiměje druhé lidi k vážným životním otázkám i odpovědím: možná na té víře, na tom evangeliu, i na té církvi přece něco je. Vždyť přece můj soused, kterého si vážím a kterému věřím, tomu sám věří a žije tak, jak káže.

Svátek nanebevstoupení Páně se tak docela překvapivě daleko spíše než nebes týká nás tady na zemi. Našich životů, toho jak žijeme, naší práce, naší služby - a ovšem i naší bohoslužby....

V. K bohoslužbám

Ano, nejsme totiž voláni jenom k úkolům všedních dnů, nejsme voláni jenom do práce, ale také k neděli a oslavě. Jsme voláni k službě i k radosti.

Ovšemže máme dost svých starostí - v zaměstnání, v rodině, s dětmi nebo se zdravím. Ale právě na nás by mělo být vidět, že nás tyto starosti nepohlcejí. Že kromě toho – máme i radost. Především pak radost z toho, že Pán byl vzkříšen a já mám v tom vzkříšení i vlastní dobrou naději, kterou mi už nikdo a nic nesebere.

Možná si ale řeknete - to už snad ne! Vždyť přece se snažím žít řádně, snažím se druhým neubližovat, a pokud to jde jim i odpouštět, snažím se něco dělat pro svůj sbor. Dokonce občas přijdu i do kostela... Ale abych při tom kázání, při tom sekání trávy na farní zahradě, přitom řezání farního dřeva, anebo dokonce přitom placení saláru - abychom přitom všem ještě dokonce výskal radostí, to už je jaksi moc - na to už mé síly nestačí!

A máte pravdu - na to nám zřejmě opravdu vždy síly nestačí. To věděl ovšem již Pán Ježíš a proto svým učedníkům slíbil na dobu své nepřítomnosti poslat mocnou Posilu.

Mocného Přímluvce, který by se přimlouval u samotného Boha za naše selhání. Mocného Utěšitele, který by nás utěšoval v našich starostech a trápeních. A mocného Těšitele, rozhojňujícího v nás víru, lásku i naději.

O kom je řeč, kdo je ten mocný Přítel a Zastánce chudých? Víte co, přijďte do kostela i příští neděli, o svatodušních svátcích, bude o něm řeč!

Anebo víte co, ještě lépe, ano - přijďte i příští neděli a řekněte i ostatním, co tu dnes nejsou, ať přijdou. Ale vy pojdte už dnes! Vždyť už dnes nás vzkříšený Pán - Pán nesmírně milosrdný, štědrý a laskavý - už dnes nás zve, abychom u jeho stolu přijali posilu do všech svých úkolů a služeb. Už dnes nás zve do své radosti!

Amen